

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2016. október 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az áru hamis megjelölésének büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2016. február 19. napján kihirdetett **14.B.374/2013/280.** számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a:

A társtettesként elkövetett pénzmosás büntetteként elbírált bűncselekményt I. rendű vádlott, II. rendű vádlott és V. rendű vádlott esetében **folytatólagosan, társtettesként elkövetett pénzmosás büntettének**, VI. rendű vádlott vonatkozásában pedig **folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett pénzmosás büntettének minősíti.**

Az I. rendű vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzás összegét **91.365.108.- (kilencvenegymillió-háromszázhatvanötezer-egyszáznyolc) forintra leszállítja**, míg az V. rendű vádlottal szemben elrendelt vagyonekobzást **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlottak büntetéseit halmazati büntetesként tekinti kiszabottnak.

Megállapítja, hogy a kiszabott pénzbüntetés összege I. rendű vádlott esetében 4.000.000.- (négymillió) forint, II. rendű vádlott esetében 3.000.000.- (hárommillió) forint, III. rendű vádlott esetében 1.500.000.- (egymillió-ötszázezer) forint, IV. rendű vádlott esetében 1.000.000.- (egymillió) forint, V. rendű és VI. rendű vádlottak esetében egyezően 500.000.- (ötszázezer) forint.

Megállapítja, hogy II. rendű vádlott helyesen 2012. június 15. napjáig volt őrizetben.

A Gyulai Törvényszéken Bj.I/68/2013. számú bűnjeljegyzék 46. sorszáma alatt helyesen **3** lapon szerepelnek a számlák.

Az első fokú eljárás során helyesen **2.503.145.- (kettőmillió-ötszázháromezer-egyszáznegyvenöt) forint** bűnügyi költség merült fel, amelyből II. rendű vádlottnak külön **220.500.- (kettőszázhúszezer-ötszáz) forintot** kell megfizetnie.

I. rendű és II. rendű vádlott által a 2016. február 19. napjától 2016. október 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe **beszámítja.**

Kötelezi III. rendű és IV. rendű vádlottakat, hogy egyetemlegesen fizessenek meg **46.220.- (negyvenhatezer-kettőszázhusz) forint** másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az

államnak, a Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat 3 rb. társtettesként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], társtettesként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §), 3 rb. társtettesként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] és társtettesként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 7 év fegyházbüntetésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 20.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy I. r. vádlott a fegyházbüntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható, és a szabadságvesztésbe beszámította az általa 2012. június 16. napjától 2013. február 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. I. r. vádlottal szemben 165.289.034.-Ft erejéig vagyonek kobzást rendelt el.

II. r. vádlottat 3 rb. társtettesként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], társtettesként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §), 3 rb. társtettesként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] és társtettesként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 6 év börtönbüntetésre, 150 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 20.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy II. r. vádlott a börtönbüntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható, és a börtönbüntetésbe beszámította a II. r. vádlott által 2012. június 12. napjától 2013. február 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. II. r. vádlottal szemben 57.845.836.-Ft erejéig vagyonek kobzást rendelt el.

Vagyonek kobzást rendelt el továbbá 1/2-1/2 arányban 1. és 2. sz. egyéb érdekeltek tulajdonában álló (helyrajzi szám megjelölése) helyrajzi számú ingatlanra, valamint a II. r. vádlott tulajdonában álló (forgalmi rendszám megjelölése) és (forgalmi rendszám megjelölése) forgalmi rendszámú személygépkocsikra nézve.

III. r. vádlottat 3 rb. társtettesként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], társtettesként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §) és 3 rb. társtettesként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, 150 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 10.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy III. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a III. r. vádlott által 2012. április 4. napjától 2013. február 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő börtönbüntetésbe történő

beszámításáról. III. r. vádlottat a vele szemben szerzői joghoz kapcsolódó jogok megsértésének vétsége [1978. évi IV. törvény 329/A. § (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

IV. r. vádlottat 3 rb. tártettesként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], tártettesként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §) és 3 rb. tártettesként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 10.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy IV. r. vádlott a börtönbüntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A börtönbüntetésbe beszámította a IV. r. vádlott által 2012. április 4. napjától 2013. február 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

V. r. vádlottat 3 rb. tártettesként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], tártettesként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §), 3 rb. tártettesként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] és tártettesként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 5 év börtönbüntetésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 5.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy V. r. vádlott a börtönbüntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható. V. r. vádlottal szemben 15.608.041.-Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

VI. r. vádlottat 3 rb. bűnsegédként elkövetett áru hamis megjelölése büntette [1978. évi IV. törvény 296. § (1) bekezdés 2. fordulat, (2) bekezdés], bűnsegédként elkövetett engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette (1978. évi IV. törvény 298. §), 3 rb. bűnsegédként elkövetett rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette [1978. évi IV. törvény 292. § (1) bekezdés 3. fordulat, (2) bekezdés] és tártettesként elkövetett pénzmosás büntette [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] miatt - mint bünszervezetben elkövetőt - 4 év börtönbüntetésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 5.000.-Ft-ban állapította meg, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról. Megállapította, hogy a VI. r. vádlott a börtönbüntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható, és vele szemben 58.028.415.-Ft erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Az 1., a 2. és a 3. sz. magánfelek által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelkekkel kapcsolatban oly módon, hogy a NAV-nál kezelt termékeket elkobozta, az egyéb bűnjelkeket illetően pedig a lefoglalás megszüntetése mellett azokat részben kiadni rendelte III. r., I. r. és II. r. vádlottaknak, részben elrendelte azok megsemmisítését, illetőleg egy részük iratoknál történő kezeléséről rendelkezett.

A büntetőeljárás során felmerült 2.502.645.-Ft bűnügyi költségből I. r. vádlottat külön kötelezte 216.000.-Ft, II. r. vádlottat külön 220.000.-Ft, III. r. vádlottat külön 227.300.-Ft, IV. r. vádlottat külön 274.685.-Ft megfizetésére, a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte további 1.512.660.-Ft

megfizetésére és megállapította, hogy 52.000.-Ft bünygi költség az állam terhén marad.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- I. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője eltérő tényállás megállapítása, elsődlegesen bűncselekmény hiánya okából, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentésért.
- II. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője elsődlegesen bűncselekmény hiánya, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentés végett..
- III. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője eltérő tényállás megállapítása és felmentés érdekében.
- IV. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője a tényállás téves megállapítása miatt felmentésért.
- V. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője elsődlegesen bűncselekmény hiánya miatti eljárás megszüntetése végett, másodlagosan eltérő tényállás megállapítása iránt.
- VI. r. vádlott felmentés érdekében, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése, harmadlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése iránt jelentett be fellebbezést.
- 1. és 2. sz. egyéb érdekelt fellebbezést jelentettek be az ítélet (helyrajzi szám megjelölése) helyrajzi számú ingatlanra elrendelt vagyonekobjással kapcsolatos rendelkezése miatt, a vagyonekobjás mellőzéséért.

A fellebbviteli főügyészség a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az ügyész álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is a törvénynek megfelelő azzal, hogy a pénzmosás büntette folytatólagosan elkövetettnek minősül. Osztotta a törvényszék jogi minősítéssel kapcsolatban kifejtett álláspontját annak megjegyzésével, hogy tévedett a törvényszék, amikor az üzletszerűség mellett a folytatólagos elkövetést nem állapította meg annak ellenére, hogy az első fokú ítélet a tényállás III. pontjában azt rögzítette, hogy I. r., II. r., V. r. és VI. r. vádlottak 2010. március hónaptól 2012. június 6. napjáig legalább havi rendszerességgel vettek igénybe pénzügyi szolgáltatást az általuk elkövetett bűncselekményből származó pénz eredetének leplezése céljából.

Kifejtette, hogy helyesen került megállapításra az is, hogy a vádlottak a cselekményeket bünszervezetben követték el.

Indítványozta a súlyosító körülmények kiegészítését azzal, hogy I. r. vádlott a bűncselekményekben irányító, vezető szerepet töltött be és másokat, így közeli hozzátartozóit is bűnelkövetésbe sodorta. Az enyhítő körülmények kiegészítését indítványozta V. r. vádlott esetében azzal, hogy önmagára és vádlott társaira is terhelő beismerő vallomást tett, VI. r. vádlott esetében a bűnszegédi bűnrészességgel, továbbá valamennyi vádlott esetében az időmúlással.

Észrevételezte, hogy a jogszabályi hivatkozások pontatlanok.

Összességében az első fokú ítélet megváltoztatását, I. r., II. r., V. r. és VI. r. vádlott vonatkozásában a

törvényszék által társtettesként elkövetett pénzmosás büntettként értékelt bűncselekmény folytatólagosan, társtettesként elkövetett pénzmosás büntettként [1978. évi IV. törvény 303. § (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) és b) pont] történő minősítését, egyebekben pedig az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy abban a hiszemben járt el a termékek értékesítése során, hogy nem követ el bűncselekményt, amit arra alapozott, hogy talált az interneten olyan cikket, amely szerint bár azokat az Európai Unióban nem forgalmazzák, de azok engedélyezett termékek. Előadta, hogy a (név megjelölése 1.) nevet csak azért használta a hirdetésekben, mert korábban egy ilyen nevű személy hirdetett, és így az elérhetőségét a keresők hamarabb kiadták, amikor ezen a néven hirdetett. A forgalom növekedése miatt döntött úgy, hogy viszonteladóknak nagyobb tételekben is értékesít, amelyek vételárát átutalással rendezték a vevők.

A lengyel bankszámlával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az a lengyelországi (1. sz. gazdasági társaság megjelölése) nevű cégnél végzett munkájához volt szükséges, és csak azért került a számla a felesége nevére, mert a számlanyitáskor sérült volt a személyi igazolványa. A (1. sz. név)-nek történő utalások mögött vételár kifizetés állt, hiszen tőle is vásárolt nagyobb tételben. Vele kapcsolatban hivatkozott arra is, hogy tudomása szerint őt is rabosították korábban hamis gyógyszerek miatt, de nem lett semmi az ügyből, így úgy gondolta, hogy ez nem bűncselekmény.

Fellebbezésének indokolásában hivatkozott arra is, hogy a családja - III. r. vádlott és IV. r. vádlott - a forgalom növekedésekor kezdtek el segíteni neki, azonban 2010 után már többet tudott személyesen végezni a tevékenységből.

A ciprusi cégekkel és számlákkal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy azokra csak azért volt szükség, mert a megrendelők jelezték, hogy szívesebben fizetnének cégnek, mint magánszemélynek.

Álláspontja szerint nem működtetett bűnszervezetet, fel sem merült, hogy súlyos megítélésű bűncselekményt követnének el, az általa használt álnév csak vicc volt, nem konspiráció. Hivatkozott arra, hogy nem történt pénzmosó jellegű pénzügyi tranzakció, szállítóként fizette ki (1. sz. név)-et, V. r. vádlottat, VI. r. vádlottat és az általuk vezetett cégeket is.

I. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék ítélete megalapozatlan, az nincs kellően felderítve, továbbá a törvényszék tényből tényre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint a továbbértékesítést semmilyen felmerült bizonyíték nem támasztotta alá. Vitatta, hogy a vádlottak által megszerzett termékek rossz minőségűek voltak, hiszen azok alkalmasak voltak a potencia növelésére.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az ár megállapításával kapcsolatos okfejtés az iratokkal ellentétes, hiszen (2. sz. név) 2000. február 8-i rendelkezését az 1.200.-Ft/db-os árral felszorozva nem az általa ténylegesen utalt 302.850.-Ft jött volna ki. A vételárral kapcsolatban kifejtette, hogy a hatóság birtokába jutott e-mailek teljes körű feldolgozása során a tényleges ár kigyújtható lett volna az értékesítésre került termékekkel összefüggésben.

Hivatkozott arra is, hogy az eljárás során nem merült fel bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a vádlottak tudatában voltak annak, hogy bármilyen gond van a termékek minőségével. Sérlemelte, hogy az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntetével kapcsolatban az elsőfokú bíróság kiterjesztő jelleggel értelmezte a törvény szövegét, a gyógyszerekkel kapcsolatos külkereskedelmi

tevékenység nem volt engedélyköteles. Kifogásolta, hogy a törvényszék annak ellenére megállapította, hogy a Kamagra a Viagrával összetéveszthető, hogy (szakértő neve) szakértő ezzel ellentétes tartalmú nyilatkozatot tett, így álláspontja szerint a Kamagrát ki kell rekeszteni a tényállás I. pontjából.

A pénzmosással kapcsolatban a törvényszék bizonyíték-mérlegelő tevékenységét támadva kifogásolta, hogy az eljárás során nem került ténylegesen bizonyításra az, hogy a pénzügyi műveletek végrehajtására eredetleplező célból került sor, mint ahogy téves számításokat is tartalmaz az ítélet pénzmosással kapcsolatos része, hiszen a több művelet esetén nem lenne a pénzösszegek összeadásának helye.

Álláspontja szerint az ítéleti tényállás felderítetlen a bűnszervezet vonatkozásában, hiszen nem merült fel olyan bizonyíték, amiből a csoport összehangolt működésére lehetne következtetni. Így tényből tényre helytelenül következtetett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra jutott, hogy a feladatmegosztásból fakadóan megállapítható az összehangolt működés is, hiszen a bűnszervezet esetén az összehangolt működésnek magasabb rendűnek kell lennie. Véleménye szerint nem tekinthető konspirációnak az, hogy I. r. vádlott más e-mail címet használt és az üzeneteit („név megjelölése2”) néven írta alá, hiszen a vádlottak a telefonjaikat illetőleg a SIM kártyáikat nem cseréltették. Sérelmezte, hogy az ítéletben a szervezői feladat nincs kellőképpen konkretizálva, és nem nyert bizonyítást az sem, hogy a vádlottak tudatában voltak annak, hogy súlyos bűncselekményt követnek el. Véleménye szerint I. r. vádlott arra gondolt ugyan, hogy a végzett kereskedelmi tevékenység jogellenes lehet, azonban az nem merült fel a tudatában, hogy bűncselekményt követ el.

Összességében elsődlegesen felmentést indítványozott a pénzmosás büntette és az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette vonatkozásában, valamint indítványozta a bűnszervezetben történő elkövetés mellőzését. Az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység és az áru hamis megjelölésének büntette vonatkozásában a minősítés megváltoztatását indítványozta annak megjegyzése mellett, hogy ezen minősítésbeli változásokra tekintettel immár az elbíráláskori büntető törvény kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz.

II. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában maga is vitatta a bűnszervezet létét. Álláspontja szerint nem lehet szó összehangolt csoport működéséről abban az esetben, ha a bűnszervezetben cselekvő személyeknek nincs egymást erősítő hatása. Utalt arra is, hogy véleménye szerint az elsőfokú bíróság ebben a körben nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta II. r. vádlott tudattartalmát, holott álláspontja szerint a II. r. vádlott nem tudhatott a készítmények tényleges hatóanyag-tartalmáról. A pénzmosással kapcsolatban kifejtette, hogy alapcselekmény hiányában nincs helye ennek a bűncselekmény megállapításának. Hivatkozott továbbá arra, hogy II. r. vádlottnak nincs tényállásszerű elkövetési magatartása a pénzmosással kapcsolatban, hiszen csak és kizárólag készpénzt vett fel, amely nem minősül pénzmosásnak. Sérelmezte, hogy álláspontja szerint nincs konkrét bizonyíték az eredetleplező célra, illetve nem volt megállapítható, hogy az utalást ténylegesen I. r. vádlott vagy II. rendű vádlott végezte el. Így e tekintetben is megalapozatlannak tartja a törvényszék által meghozott ítéletet.

Hivatkozása szerint II. rendű vádlott esetében a rossz minőségű termék forgalomba hozatalának legfeljebb a gondatlanul elkövetett vétségi alakzata állapítható meg. Nincs azonban olyan bűncselekmény, amely a II. r. vádlott terhére megállapítható és 5 évig terjedő szabadságvesztéssel

büntetendő, így a bűnszervezetben történő elkövetés megállapításának sincs helye. A megváltoztatott minősítés alapján álláspontja szerint a II. r. vádlott esetében kedvezőbb az elbíráláskori büntetőtörvény alkalmazása.

Összességében elsődlegesen a törvényszék ítéletének mint megalapozatlannak a megváltoztatására tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bíróság mentse fel a II. r. vádlottat a pénzmosás büntette alól, mellőzze a társtetteségben a bűnszervezetben történő elkövetésre utalást. Másodlagosan a bűnösség megállapítása esetén végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt a pénzbüntetés és a közügyektől eltiltás alkalmazásának mellőzése mellett, míg harmadlagosan indítványozta a vagyonekmozgás mellőzését.

III. r. vádlott a fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy semmilyen konspiráció nem volt közöttük, minden esetben a saját nevük alatt jártak el, egyébként pedig tekintettel arra, hogy mind az újságban, mind a tévében azt láthatták, hogy sokan foglalkoznak ilyen jellegű termékek értékesítésével, nem kellett, hogy felmerüljön bennük, hogy bármilyen jogellenes tevékenységet végeznek. Az általa átvett csomagolásokon hivatalos pecsétek voltak, azokon látszódott, hogy valamilyen hatóság azt már leellenőrizte, egyebekben pedig a vevők egyrészt tudatában voltak annak, hogy mit vásárolnak, másrészt vevői reklamáció nem érkezett, így álláspontja szerint önmagában az, hogy nem voltak elég körültekintőek és nem kértek engedélyt a tevékenységre, nem minősülhet bűncselekménynek.

III. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint sértette a védelemhez való jogot az, hogy az iratismertetés előtti héten jelentősen módosult a gyanúsítás.

Kifogásolta, hogy a bíróság bár megkereste az ügyészt a vád alátámasztására vonatkozó bizonyítékok megjelölésére a tényállás IV. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben, és ezen megkeresésnek az ügyész nem tett eleget, a bíróság mégsem intézkedett az eljárás megszüntetése iránt. Álláspontja szerint sértette a védekezés jogát az is, hogy nem volt a vádiratban konkrét elkövetési magatartás.

Hivatkozott arra, hogy III. r. vádlott, bár a feleségével együtt segített csomagolni, illetőleg a küldeményeket postára adni, de nem volt tudomása arról, hogy ezzel illegális tevékenységet végez, hiszen az átvett csomagokon vámhatósági pecsétet láttak. Álláspontja szerint nem volt adat arra vonatkozóan, hogy a csomagoláson feltüntetett hatóanyagtól eltért a tényleges hatóanyag. Sérelmezte, hogy nem volt bizonyítás arra vonatkozóan, hogy az általuk forgalmazott termékek rendeltetésszerű használatra való alkalmassága csorbult, illetve adat arra sem merült fel, hogy azok rossz minőségűek voltak. Véleménye szerint a beszerzett szakértői véleményből az állapítható meg, hogy ezek valós hatóanyagú készítmények voltak.

Az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntette kapcsán kifejtette, hogy nem volt törvényes a vád, hiszen nem tartalmazta annak az engedélynek a megnevezését, amelynek hiányában folytatták a vádlottak a tevékenységüket. Álláspontja szerint az engedélyező a Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal, egészségügyi rendelet megszegésével nem lehet ezt a bűncselekményt elkövetni, így mivel Magyarország uniós csatlakozásával kapcsolatosan meghozott 2004. évi XXIX. törvény hatályon kívül helyezte a 112/1990. (XII. 23.) Korm. rendeletet, ezért a külkereskedelmi tevékenység alanyi joggá vált figyelemmel arra is, hogy a vádbeli időszakban még nem voltak meg azok a rendeletek, amelyek a Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal működését szabályozták.

Véleménye szerint a törvényszék elmulasztotta a bűnszervezet ismérveinek megfelelő vizsgálatát, a

vádlottak tevékenységére ugyanis nem volt jellemző a konspiráció, hiszen a kommunikáció folytatására a saját telefonjukat használták. Az alkalmazandó büntető törvény körében álláspontja szerint tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a cselekmény elkövetésekor hatályban volt törvény kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz, hiszen az áru hamis megjelölése helyett a Btk. 419. §-ában szabályozott versenytárs utánzása csupán 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Hivatkozott továbbá arra hogy az ingatlannal kapcsolatos vagyonek Kobzása téves volt, hiszen az ingatlant 1995. évben szerezték, mindenképpen a vádbeli időszakot megelőzően.

IV. r. vádlott a fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy bár segített alkalomszerűen postázni a küldeményeket, azonban nem tudta, hogy azok milyen gyógyhatású készítményeket tartalmaznak. I. r. vádlottól csupán azt az információt kapta, hogy ezek megfelelő gyógyszergyárban előállított termékek, amelyeknek a hatóanyaga is ugyanaz. Előadta továbbá, hogy tevékenységéért semmilyen anyagi ellenszolgáltatásban nem részesült.

V. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában kifogásolta, hogy a törvényszék iratellenesen állapította meg, hogy a bankszámlák feletti rendelkezési joggal kizárólagosan V. r. vádlott rendelkezett. Hivatkozott arra, hogy ténylegesen a bankszámlát nem ő nyitotta meg és az (1. sz. pénzügyintézet megjelölése)-nél vezetett bankszámláról sem ő végezte el a tényleges utalást. Álláspontja szerint az utalásokhoz szükséges elektronikai eszköz nem is volt V. r. vádlott birtokában.

A fellebbezés indokolásában kifejtette azt is, hogy a 2011. augusztus 8. napján történő tettenérést követően V. r. vádlott már semmilyen tevékenységben nem vett részt, amiből következően tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a 2012. január 1. napjától hatályos törvénynek megfelelően minősítette V. r. vádlott által elkövetett cselekményeket. A 2011. augusztus 8. napján hatályos 1978. évi IV. törvény az áru hamis megjelölését 3 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a rossz minőségű termék forgalomba hozatalát szándékos elkövetés esetén 3 évig, gondatlan elkövetés esetében 1 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni, így V. r. vádlott esetében nem volt olyan 5 évig terjedő, vagy azt meghaladó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény, amely alapján a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítható. Tévesen került megállapításra az is, hogy V. r. vádlott a bűncselekményekkel összefüggésben 15.608.041.-Ft-tal gazdagodott.

Összességében elsődlegesen felmentésre tett indítványt valamennyi bűncselekmény miatt emelt vád alól, figyelemmel arra, hogy az V. r. vádlott nem követhette el az áru hamis megjelölését, hiszen nem tudta, hogy az általa szállított dobozokban mi van. Ugyanezért nem követte el a rossz minőségű termék forgalomba hozatalát sem, továbbá azon túl, hogy nem volt tudomása a csomagok tartalmáról, semmilyen árut nem rendelt és nem is fizetett érte. Vitatta az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenységben történő bűnösség megállapítását is, hiszen álláspontja szerint a vádbeli időszakban nem volt engedélyhez kötött ez a tevékenység, és véleménye szerint nem állapítható meg az V. r. vádlott bűnössége a pénzmosás büntetében sem, hiszen ténylegesen nem ő használta a nevében lévő bankszámlákat.

Kifogásolta, hogy bár a jegyzőkönyvből megállapítható, hogy bűncselekmény hiánya miatti eljárás megszüntetése érdekében jelentett be fellebbezést, a főügyészség indítványa azt mégis felmentés érdekében bejelentett fellebbezésként tartalmazza.

VI. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában bizonyítási indítványt terjesztett elő, s ennek keretében indítványozta jogsegély keretében a (2. sz. pénzügyintézet megjelölése) Bank megkeresését annak érdekében, hogy VI. r. vádlott cselekvőségéhez köthető utalások milyen számlákra történtek,

illetőleg ezen számláknak ki a tulajdonosa, és mi lett a pénz későbbi sorsa. Álláspontja szerint ugyanis az első fokú eljárás során előterjesztett ugyanilyen tartalmú bizonyítási indítványa téves okok alapján került elutasításra, hiszen véleménye szerint önmagában az, ha nem a számlatulajdonos a címzett, még nem ok arra, hogy a bank ne teljesítse az átutalást. Ebből fakadóan véleménye szerint VI. r. vádlott vonatkozásában a pénzmosás büntette nincs felderítve.

Másodlagosan a bizonyítási indítvány elutasítása esetére a törvényszék ítéletének, mint megalapozatlannak a hatályon kívül helyezésére tett indítványt annak megjegyzése mellett, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget oly mértékben, hogy az ítélet felülbírálatra alkalmas legyen. Véleménye szerint az ítélet pénzmosással kapcsolatos tényállása túlterjeszkedett a vádon a 31. oldal 3. bekezdésében megállapított rész tekintetében.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy az eljárás során nem merült fel konkrét adat arra vonatkozóan, hogy VI. r. vádlott a csoport tagja volt, illetve hogy egyáltalán tudomással bírt az illegális gyógyszerek értékesítéséről. Álláspontja szerint arra nézve sem merült fel konkrét bizonyíték, hogy a VI. r. vádlott cégének tulajdonában álló gépkocsi kölcsönadására abból a célból került sor, hogy azzal gyógyszerek szállítása történjen. Kifejtette, hogy kellő bizonyíték hiányában állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy VI. r. vádlott azért fizetett be pénzt V. r. vádlott számlájára, hogy abból illegális gyógyszert fizessenek ki, és alap nélkül került annak megállapítására is sor, hogy VI. r. vádlott 58.028.415.-Ft-tal gazdagodott. Álláspontja szerint az eljárás során VI. r. vádlottól lefoglalt feljegyzés nem elég konkrét ahhoz, hogy arra bűnösséget lehetne alapítani, és kifejtette, hogy VI. r. vádlott vonatkozásában ez az ítélet egész indokolására is igaz.

Harmadlagosan VI. r. vádlott felmentésére tett indítványt arra hivatkozással, hogy a vele kapcsolatos ítéleti megállapítások sértik a Be. 4. § (2) bekezdése szerinti ártatlanság vélelmét. Álláspontja szerint a gyógyszerek engedély nélküli behozatala egyébként sem minősülhet bűncselekménynek, hiszen az ezen bűncselekményhez fűzött kommentár konkrétan nevesíti azokat az árukat, ahol bűncselekményt valósít meg az ilyen jellegű tevékenység. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a bűnösség megállapítása esetén az elbíráláskori törvény kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz, illetőleg arra, hogy VI. r. vádlott esetében a tényállás I/a. és II. pontjával kapcsolatban maximum a cselekmények gondatlan alakzata állapítható meg.

Előadta továbbá, hogy a törvényszék téves jogértelmezésén alapul a bünszervezetben való elkövetés megállapítása, hiszen az ezzel kapcsolatos tényállásbeli megállapításokat nem támasztja alá bizonyíték.

Negyedlegesen a VI. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére, a szabadságvesztés rövidebb tartamban való megállapítására tett indítványt.

I. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen indítványozta az I. r. vádlott nyilatkozatának ismertetését. Az írásban előterjesztett fellebbezés indokolását kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem adta kellőképpen indokát a bünszervezeti minősítésnek. Nem elemezte, hogy az alapbűncselekmények elkövetésének mely időpontjában álltak fenn a bünszervezet törvényi feltételei, figyelemmel arra, hogy csak 2012. január 1. napjától kezdődően büntetendő 5 évig terjedő szabadságvesztéssel az áru hamis megjelölése és a rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntetve. Így ebből fakadóan csak a pénzmosás büntetével összefüggésben merülhetne fel a bünszervezet léte, azonban erre vonatkozóan az ítélet nem foglalkozik az egyes elkövetők tudattartalmával, ráadásul a III. és IV. r. vádlottak a pénzmosás büntetében nem érintettek.

Ezzel összefüggésben kifogásolta, hogy az ítéletből megállapíthatóan a vádlottak alkalmi jelleggel végezték azt a feladatot, amire éppen idejük volt, így azon kívül, hogy I. r. vádlott megrendelte a termékeket, az ítélet szerinti feladatmegosztás nem állapítható meg. Vitatta, hogy a postafiókok bérlése konspiratív jellegű lett volna, hiszen az iratokból megállapíthatóan a vádlottak a postafiókokat saját nevükben nyitották, így önmagában a jellege használata nem fedi el a postafiók bérlőjét, csupán a csomagot küldők nem látják a címzett valódi nevét.

A pénzmosás büntetével kapcsolatban sérelmezte, hogy a törvényszék a pénzfelvételt is ebbe a körbe vonta, holott itt nyilvánvalóan a pénzügyi művelet célja az, hogy az alapbűncselekménnyel szerzett pénzösszeghez hozzájussanak. Véleménye szerint a külföldi számlák léte sem támasztja alá az eredetleplező szándékot, mert mind Lengyelország, mind Ciprus uniós tagállam, így a pénzmosással kapcsolatos rendelkezések, illetőleg a bejelentési kötelezettség a lengyel és a ciprusi bankokra is érvényes.

Sérelmezte, hogy bizonyítékok hiányában állapította meg a törvényszék azt is, hogy a vádlottak olyan színvonalon éltek, amit a legális jövedelmük nem tett lehetővé. Összességében a pénzmosás büntette alól bűncselekmény hiányában történő felmentésre, a bűnszervezetben történő elkövetés megállapításának mellőzésére tett indítványt. Mindezekre tekintettel elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését indítványozta.

II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az írásban beadott fellebbezés indokolást fenntartva indítványozta a II. r. vádlott fellebbezési eljárásban tett nyilatkozatának ismertetését. Sérelmezte, hogy a bűnszervezetrel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, így az ítélet megalapozatlan, figyelemmel arra, hogy az indokolásnak az erre vonatkozó része csupán a törvényi definíciót, valamint feltételezéseket tartalmaz. Így az indokolásból nem derül ki, hogy a tényleges feladatmegosztás milyen szinteken történt, nem került megállapításra a bűnszervezet hierarchiája, és a Kúria Bfv.II.56/2013/8. számú határozatában kifejtettek ellenére nem ad magyarázatot arra vonatkozóan, hogy mennyiben jelentettek a vádlottak egymás szándékára erősítő hatást, erre bizonyítás sem került felvételre. Maga is sérelmezte, hogy a készpénzfelvétel nem tekinthető olyan pénzügyi tranzakciónak, amely a pénzmosás büntettét megalapozná, és véleménye szerint a tényállásban II. r. vádlottnak tulajdonított utalásokat ténylegesen I. r. vádlott végezte el, hiszen a lengyel bankszámla felett közös rendelkezési joggal bírtak.

Az I. r. vádlott védőjéhez csatlakozva kifogásolta, hogy csak 2012. január 1. napjától vált megállapíthatóvá a bűnszervezetben való elkövetés azon törvényi feltétele, hogy 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmények elkövetését célozták a vádlottak, így a hosszabb időre szervezettség fel sem merülhet.

Álláspontja szerint a vádlottak tudata nem fogta át az általuk forgalmazott termékek tényleges hatóanyag-tartalmát, ezzel kapcsolatban bizonyítás nem is került felvételre.

Álláspontja szerint II. r. vádlott a pénzmosás kivételével a bűncselekmények elkövetését elismerte, azonban ezek minősítése során az új Btk. enyhébb rendelkezéseket tartalmaz. Erre figyelemmel összességében a pénzmosás büntette miatt emelt vád alól II. r. vádlott felmentését, a bűnszervezetben történő elkövetés mellőzését, a fennmaradó bűncselekmények elbírálására az új büntetőtörvény alkalmazását és a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

III. r. és IV. r. vádlottak védője a fellebbezési nyilvános ülésen az írásban már benyújtott fellebbezés indokolásokat fenntartotta, maga is csatlakozott az I. és II. r. vádlottak védői által elmondottakhoz. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a védelem jogai korlátozottak voltak a büntetőeljárás során, hiszen sem a megalapozott gyanú közlése során, sem a vádirat benyújtásakor nem merült fel konkrétum arra nézve, hogy pontosan milyen bizonyítékok alapján, milyen konkrét elkövetési magatartást rónak III. r. és IV. r. vádlott terhére. Álláspontja szerint az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenységben bűncselekmény hiányában került sor a bűnösség megállapítására, hiszen az ezen cselekményhez fűzött kommentár pontosan meghatározza azt a kört, amely termékekkel összefüggésben ez a cselekmény megvalósulhat.

Észrevételezte, hogy a rossz minőségű termék forgalomba hozatalának büntette nem a versenytársak érdekét sérti, hiszen ezen törvényi tényállás célja a fogyasztók védelme.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bünszervezettel összefüggésben nem vizsgálta azt a körülményt, hogy az I., II., III. és IV. r. vádlottak egy családot alkotnak, így együttműködésük semmiképpen nem tekinthető konspirációs jellegűnek. Ezt támasztja alá III. r. vádlottnak az a magatartása is, hogy 2012. április 4. napján a házkutatás során megadta a nyomozóknak a számítógépe jelszavát, így a hatóság munkáját segítette.

Kifogásolta, hogy a vagyoneklobzással érintett ingatlan 1995. év óta a család tulajdonában áll, 2011. évben csak a házastársi közös vagyon megszüntetésére került sor, így erre figyelemmel annak elkobzása törvénytört volt.

V. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen V. r. vádlott poligráfus vizsgálatára vonatkozó iratot csatolt annak alátámasztásul, hogy az eljárás során az igazságnak megfelelően állította azt az V. r. vádlott, hogy a nevén lévő bankszámlákat ténylegesen nem ő kezelte, és az internetes akciókhoz szükséges token és pin-kód sem volt a birtokában.

VI. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezését fenntartva maga is csatlakozott az I. és II. r. vádlott védői által a bünszervezettel és a pénzmosás büntetével kapcsolatban kifejtettekhez. Álláspontja szerint az első fokú ítélet VI. r. vádlottra vonatkozó része megalapozatlan, mert nem került tisztázásra, hogy az ítélet 30. oldalán VI. rendű vádlotthoz kötött utalással érintett számlának ki volt a tulajdonosa. Erre figyelemmel a Be. 4. § (2) bekezdésében foglalt alapelvre tekintettel a VI. r. vádlott bizonyítékok hiánya okából történő felmentésének van helye. Észrevételezte egyben, hogy tekintettel arra, hogy a rossz minőségű termék forgalomba hozatala illetve az áru hamis megjelölése csakis engedélyek hiányában valósulhatott meg, ezért az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység bűncselekményével csakis látszólagos a halmazatuk.

Véleménye szerint az ítéletben foglaltaktól eltérően a vádlottak nem bünszervezetben követték el a cselekményeket, csupán egy praktikus kivitelezésről volt szó.

További enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni VI. r. vádlott vonatkozásában, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról köteles gondoskodni, a gyermek születési anyakönyvi kivonatát a fellebbezési nyilvános ülésen csatolta.

Álláspontja szerint tévesen került az ítéletben rögzítésre az is, hogy VI. r. vádlottnál vagyongyarapodás keletkezett, hiszen a NAV VI. r. vádlottal szemben vizsgálatot folytatott le a vádbeli időszakra vonatkozóan, de eltitkolt jövedelmet, gazdagodást nem tárt fel. Így az ezzel kapcsolatos ítéleti megállapítás pusztá feltételezés.

III. r. vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen előadta, hogy nem tartja magát bűnösnek, ha a termékek forgalmazása során hibáztak is, nem szándékos, előre eltervezett tevékenység volt. Álláspontja szerint a családja nem bünszervezetben járt el, hiszen az ő családja nem egy „bűnbanda”.

IV. r. vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen akként nyilatkozott, hogy az egész családjuk törvénytisztelő, ha hibáztak is, nem követtek el szándékosan bűncselekményt.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva az ítéletnek a fellebbezésekkel érintett részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat túlnyomórészt megtartotta, olyan eljárási szabálysértést nem vétett, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte.

A másodfokú bíróság nem osztotta a törvényes vád hiányával kapcsolatos védelmi aggályokat.

Törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi [Be. 2. § (2) bekezdése].

A Kúria 1. számú BK véleményének 2. b) pontjába írtak szerint a vád tárgyává tett cselekmény körülírása akkor pontos, ha a vádló indítványában ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket, az elkövetési magatartást, a cselekmény megvalósításának helyét és idejét, stb.

A vád törvényessége a vádirattal szemben támasztott azoknak a tartalmi követelményeknek a minimuma, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a büntetőeljárás bírósági szakasza meginduljon, s a bíróság az eljárást lefolytathassa. A vád tárgyává tett történeti események leírásának nem a különös részi törvényi tényállás jogi fogalmait kell felsorolnia, hanem konkrétan azokat az eseményeket, amelyek alkalmasak az indítványozott (vagy akár eltérő), ám mindenképpen büntető törvénybe ütköző cselekmény bíróság által történő megállapítására. Ez a feltétel pedig teljesül, ha a vádirati tényállás a bűncselekmény tárgyi oldali ismérveit olyan részletességgel tartalmazza, amelyből a szubjektív oldal szükséges elemeire, így pl. a célzatra alapos következtetést lehet vonni (EBH2015.B.10.)

Ebből fakadóan tehát a pénzmosás bűncselekményét illetően az eredetleplező célzat hiánya önmagában nem eredményezheti annak a megállapítását, hogy az elsőfokú bíróság törvényes vád hiányában járt el.

Eljárási szabályt sértett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a Viagra és a Kamagra összetéveszthetősége szempontjából (3. sz. név)-et szakértőként meghallgatta annak ellenére, hogy az ítéletben maga is rögzítette, hogy az összetéveszthetőség megállapítása nem szakkérdés, hanem a bíróság kompetenciájába tartozik. Így (3. sz. név) e körben tett nyilatkozatainak mint szakvéleménynek az ítéletben történő figyelembevétele is az eljárási szabályok megsértését jelentette, ezért az ítélet tábla az ítélet 70. oldalának 3. és 4. bekezdéséből, valamint a 6. bekezdéséből a (3. sz. név) szakvéleményére történő hivatkozást mellőzte annak megjegyzésével, hogy ez az ítélet megalapozottságát nem érintette.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési feladatának eleget tett. Ennek során a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette és helyesen járt el, amikor az első fokú eljárásban előterjesztett további bizonyítási indítványokat elutasította. Az elutasítással kapcsolatos okfejtését a másodfokú bíróság is osztotta.

Nem volt törvényi alapja I. r., illetőleg II. r. vádlottak fellebbezési eljárásban tett nyilatkozatainak bizonyítás keretében történő ismertetésének sem. A Be. 117. § (5) bekezdése szerint ugyanis ha a terhelt vallomást kíván tenni, a vallomástétel lehetőségét biztosítani kell. A hatóságnak ez a kötelezettsége azonban csak az első fokú eljárás végéig áll fenn, hiszen a Be. 353. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak már csak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel vagy az hiányos, továbbá, ha az első fokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. Ezen rendelkezésből következően az összességében megalapozott tényállás mellett nincs helye a fellebbezési eljárás során bizonyítás felvételének, s ezen belül vádlotti kihallgatásnak.

V. r. vádlott védője által csatolt poligráfos vizsgálat során készült szakértői véleménnyel kapcsolatban megjegyzi az ítélőtábla, hogy a Be. 182. § (2) bekezdése szerint szaktanácsadó igénybevétele kötelező, ha a terhelt vagy a tanú vallomását a nyomozásban poligráf alkalmazásával vizsgálják. Így a poligráfos vizsgálatot nem szakértő hanem szaktanácsadó készíti, ugyanakkor a Be. 182. § (1) bekezdése szerint az ügyész és a nyomozóhatóság a nyomozási cselekményeknél szaktanácsadót vehet igénybe, ha a bizonyítási eszközök felkutatásához, megszerzéséhez, összegyűjtéséhez vagy rögzítéséhez különleges szakismeret szükséges, illetőleg az ügyész vagy a nyomozóhatóság valamilyen szakkérdésben felvilágosítást kér. Ezen rendelkezésekből megállapíthatóan a poligráfos vizsgálat elvégzésének csupán a nyomozati szakban van helye, a bírósági szakaszban már nem, és tekintettel arra, hogy a szaktanácsadó véleménye nem bizonyítási eszköz, ezért abból bizonyíték nem származik, s arra tényállás nem alapítható (BH2008.326.).

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás keretében az ügy eldöntése szempontjából lényeges releváns tényekre vonatkozóan a szükséges körű és mértékű bizonyítást felvette. A beszerzett bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban fennálló kötelezettségének is eleget tett.

A bizonyítékok szabad értékelése alapján a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata [Be. 78. § (3) bekezdése]. A másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, vagy ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat felmenti vagy az eljárást megszünteti [Be. 352. § (3) bekezdése], vagyis ha a bizonyítékok mérlegelése nem iratszerű, nem logikus, vagy nem terjed ki az összes lényeges releváns bizonyítékokra. Jelen esetben azonban az állapítható meg, hogy a törvényszék a lefolytatott bizonyítási eljárás keretében beszerzett bizonyítékok közül valamennyi lényeges releváns bizonyítékokra kitért, azokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonva túlnyomórészt iratszerű és logikus indokát adta annak, hogy melyiket miért fogadta el, illetve más bizonyítékokat miért vetett el. Az ezzel kapcsolatos okfejtésében csupán néhány olyan apró iratellenesség mutatkozott, amelyek az ügy érdemét nem érintették. Ebből fakadóan a másodfokú bíróságnak nem volt törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére, hiszen a törvényszék által beszerzett bizonyítékok olyan mértékű zárt logikai láncolatot alkottak, hogy az attól eltérő tényállás megállapítására nem volt lehetőség.

Tekintettel arra, hogy a törvényszék mérlegelése az iratoknak és a logika szabályainak megfelelt, a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és hatályon kívül helyezés vagy felmentés érdekében bejelentett fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az ítélőtábla az iratok egybehangzó adatai alapján a törvényszék ítéletének VI. r. vádlott személyi körülményét megállapító részét, valamint a történeti tényállást az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

VI. r. vádlott egy kiskorú gyermekének tartásáról gondoskodik saját háztartásában.

A tényállás I/a. pontjában hivatkozott hamis gyógyszerkészítmények közül a V. r. vádlott által bérelt postafiókokból helyesen összesen 34.240 db Kamagra került lefoglalásra összesen 41.088.000.-Ft értékben, így a lefoglalt hamis gyógyszerkészítmények összértéke 185.479.200.-Ft volt.

A tényállás I/b. pontjában felsorolt jogszabályokra történő hivatkozást a jogi indokolásba utalta, hiszen a keretdiszpozíciót kitöltő jogszabályok nem a történeti tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartoznak.

A III. tényállási pontban az ítélet 24-25. oldalán található táblázatban az EUR bankszámláról történő készpénzfelvételként szerepeltetett tranzakciók helyesen átutalások voltak az alábbi tranzakciók kivételével:

A 2010. június 18., 2011. január 22., 2011. március 3., 2011. április 8. napján történt pénzügyi műveletek ténylegesen készpénzfelvételek voltak, azonban azokat helyesen I. r. vádlott hajtotta végre.

II. r. vádlott a 2010. augusztus 20., 2011. június 24. napjára írt mindkét összeget, illetve a 2011. június 25. napján az 1.150 eurót vette fel készpénzben. A fennmaradó 1.545.157.-Ft értékben pedig II. r. vádlott a saját nevére szóló másik bankszámlára utalta a táblázatban feltüntetett összegeket.

Az ítélet 25-26. oldalán található táblázat utolsó öt tételét mellőzte az eredetleplezés céljából történt utalások köréből, figyelemmel arra, hogy a beazonosításra nem került bankszámlaszám kapcsolódhat a vádlottak által beszerzett áruk ellenértékének megfizetéséhez is. Az eredetleplezési céllal történő utalás II. r. vádlott számlájáról 6.284.457.-Ft-nak megfelelő összeg tekintetében volt megállapítható.

Az ítélet 28. oldalán található táblázatban a (2. sz. gazdasági társaság megjelölése) javára a 30.000 euró átutalására 2012. március 29., 26.000 euró átutalására pedig 2012. április 3. napján került sor.

Erre figyelemmel az ítélet 30. oldalának 3. bekezdését kiegészítette azzal, hogy V. r. vádlott a I. r. vádlott által utalt 15.608.041.-Ft-ot meghaladó összeget még az utalás napján továbbutalta a (3. sz. gazdasági társaság megjelölése) társaság számlájáról az I. r. vádlott érdekeltségi körébe tartozó cégnek.

Az ítélet 32. oldalának utolsó bekezdését akként helyesbítette, hogy a tényállásban rögzített bűncselekményekkel összefüggésben I. r. vádlott helyesen 91.365.108.-Ft-tal gazdagodott.

Az ítélet 33. oldalának 2. bekezdését a tényállásból mellőzte, figyelemmel arra, hogy a pénzösszeg aznapi visszautalására figyelemmel nem állapítható meg, hogy V. r. vádlott a bűncselekményekkel összefüggésben a tényállásban írt összeggel gazdagodott.

Az ítélet 57. oldalának 5. bekezdésében hivatkozott tanú neve helyesen (tanú neve helyesen).

Az ítélet 57. oldalának utolsó bekezdésének utolsó mondatát akként helyesbítette, hogy 1. sz. tanú azt vallotta, hogy II. rendű vádlott járt a csomagokért.

Az 58. oldal 2. bekezdésében elsőként hivatkozott tanú neve helyesen (tanú neve helyesen), aki csak

I. r. és III. r. vádlottal kapcsolatban tett nyilatkozatot.

Az 58. oldal 2. bekezdésében hivatkozott 2. sz. tanú csak az I. r. vádlottal kapcsolatban tett nyilatkozatot.

Az ítélet 60. oldalán a 7. bekezdésben hivatkozott tanú nevének írásmódja helyesen (tanú neve helyesen).

Az 51. oldal 5. bekezdéséből mellőzte azt a részletet, hogy 3. sz. tanú a tárgyaláson tanúként megerősítette 4. sz. tanú vallomását abban a tekintetben, hogy volt olyan fiók, amelyik azt a célt szolgálta, hogy I. rendű vádlott leveleit külön kezeljék, hiszen nevezett tanú ezzel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy „szerintem volt ilyen fiók, de nem vagyok biztos benne” (156. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés), illetve „ha lett volna olyan fiók, ami szent és sérthetetlen, és csak a (I. r. vádlott utóneve) nyúlhatott hozzá, arra emlékeznék” (156. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal alulról a 4. bekezdés).

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás megalapozottá vált és a másodfokú felülbírálat alapját képezte. A tényállás megalapozottságára tekintettel a másodfokú eljárásban további bizonyításnak nem volt helye [Be. 353. § (1) bekezdése], s ezért az ítélet az előterjesztett - fentebb részletezett - bizonyítási indítványokat elutasította.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontjától ugyanakkor részben eltérően az ítélet az állapította meg, hogy a törvényszék által megállapított tényállásban feltüntetett műveletek egy része nem pénzforgalmi tevékenység, illetve a pénzforgalmi tevékenységek egy része nem volt eredetleplező célzatú.

Azt helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlotti érdekkörbe tartozó számlák közötti átutalás minden esetben olyan pénzforgalmi tevékenységnek minősül, ahol kétségtelenül megállapítható az eredetleplezési célzat. Ugyanakkor tévesen jutott arra az álláspontra, hogy pénzforgalmi műveletnek minősül az is, amikor a valamely vádlott által vezetett számlára utalás érkezik, jóváírás történik. Ugyanis ahogyan az ítélet 84. oldal 1. bekezdése tartalmazza, a beszéd minősül pénzforgalmi szolgáltatásnak, amely azonban nem azonosítható az utalás fogadásával, hiszen a beszéd során a kedvezményezett egy aktív műveletet, egy rendelkezést hajt végre, ami alapján kerül sor a fizető fél számlájának megterhelésére. Ettől eltér azonban az az eset, amikor a fizető fél maga kezdeményezi az utalást, és a pénzt fogadó fél aktív közreműködése nélkül jelenik meg a számláján az átutalt összeg.

Figyelemmel arra, hogy az 1996. évi CXII. törvény 2. számú melléklete és a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (Hpt.) 6.§ 87. pontja egyaránt pénzforgalmi szolgáltatásként határozza meg a fizetési számlára történő készpénzkifizetést lehetővé tevő szolgáltatást, így valamely számláról a készpénz felvétele valóban egy pénzforgalmi szolgáltatás igénybevételét jelenti.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy abban az esetben, ha az alaphüccselekményt elkövető tettesi körhöz tartozó személy az, aki saját maga felveszi a saját számlájáról a pénzt, akkor a készpénzfelvétel célja már nem az eredet leplezése, hanem egészen egyszerűen az alaphüccselekményből származó vagyoni előnynek a realizálása.

Ebből következően a tényállás III. pontját érintő fenti változtatások részben jogi alapon történtek, részben pedig a 24-25. oldalon található táblázattal kapcsolatos megállapítások iratellenesen kerültek az ítéletben feltüntetésre (nyom. iratok 1305-1455. oldal).

A 26. oldalon található táblázat utolsó négy tételével kapcsolatban pedig azt állapította meg az ítélőtábla, hogy a törvényszék helyesen jutott arra az álláspontra, hogy az alaphüccselekmények elkövetése során, a megrendelt termékek kifizetése nem tartozik a pénzmosás körébe. Ugyanakkor annak ellenére, hogy bár az iratokban adat merült fel arra vonatkozóan, hogy Kínából is érkeztek termékek, a törvényszék csupán a hangzása alapján indiai társaságokkal kapcsolatban rekesztette ki a pénzügyi tranzakciókat a pénzmosás köréből, azonban a 26. oldal utolsó öt tételében feltüntetett ugyanazon számlaszám a fenti logikát követve tartozhatott valamely Kínából eredő áru vételárának kiegyenlítéséhez is. Így - figyelemmel a Be. 4. § (2) bekezdésében foglaltakra - ezt nem lehet olyannak tekinteni, mint amellyel kapcsolatban kétséget kizáró módon megállapítható lenne az eredetleplezési cél.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a törvényszék valamennyi vádlott bűnösségére, a felmentést célzó fellebbezések így alaptalanok voltak.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vádlottak esetében nem merülhet fel az, hogy tévedésben voltak a cselekményük törvényességét illetően. Valamennyien tudatában voltak annak, hogy illegális tevékenységet folytatnak, ahogyan erre az ítélet helyesen rámutatott. Ez egyértelműen megállapítható volt az álnevek használatából, a feladóként valótlán címek feltüntetéséből, a küldemények feladása során a postafiókok változtatásából, illetve a lakóhelytől eltérő településen történő postafiók bérletekből is.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak által elkövetett hüccselekményeket túlnyomórészt a törvénynek megfelelően minősítette.

Az áru hamis megjelölése büntette vonatkozásában a törvényszék helyesen állapította meg, hogy a rendbeliség a hüccselekménnyel érintett versenytársak számához igazodik. E körben osztotta a másodfokú bíróság azon álláspontot, amely szerint a Kamagra hamisított Viagrának tekintendő, azzal összetéveszthető, így a Kamagrával elkövetett hüccselekmény is a 84. sz. gazdasági társaság megjelölése) versenytárs érdekét sértette.

Helyesen állapította meg a vádlottak bűnösségét az elsőfokú bíróság az engedély nélküli külkereskedelmi tevékenység büntetésében is, az ezzel kapcsolatban kifejtettekkel az ítélőtábla teljes mértékben egyet értett.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a vádlottak engedély nélküli elkövetési magatartása nem kizárólag az áru hamis megjelölése büntetésével illetve a rossz minőségű termék forgalomba hozatalával érintett termékek behozatalára illetve forgalmazására korlátozódott, hanem kiterjedt a tényállásban „illegálisan forgalmazott gyógyszerkészítmények”-ként feltüntetett - tehát nem hamis, nem rossz minőségű - termékekre is, így csak részbeni átfedés volt a három hüccselekménnyel érintett termékek között. A hüccselekmények közötti halmazat látszólagosságának kérdése ezért ténylegesen fel sem merülhetett.

A rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntetésének jogi minősítése során azonban tévesen hivatkozott a törvényszék arra, hogy a hüccselekmények száma a versenytársak számához igazodik, hiszen ezen cselekmény által védett jogi tárgy a termékek megfelelő minőségéhez, a fogyasztóknak a termékeket illetően való információval való ellátásához és így a megtévesztésektől való védelemhez fűződő társadalmi érdek. Éppen ezért a rossz minőségű termék forgalomba hozatala esetén a termékek, a termékfajták alapján kell a rendbeliséget megállapítani, nem pedig a „versenytársak” száma alapján. Így figyelemmel arra, hogy a tényállás II. pontja három termékfajtát (Viagra, Cialis és Levitra) érintett, bár más jogi indokok alapján, de ezen cselekmény minősítése (a

rendbeliségének száma) is törvényes volt.

A rossz minőségű termék forgalomba hozatalával kapcsolatban nem osztotta a másodfokú bíróság azt a védelmi álláspontot, amely szerint a vádlottak terhére nem lehet a szándékos bűncselekmény elkövetését megállapítani, hiszen a szakértői vélemények beszerzését megelőzően maguk sem voltak tisztában a tényleges hatóanyag-tartalommal. Ennek a bűncselekménynek az elkövetéséhez ugyanis nem az szükséges, hogy a vádlottak ezeket a pontos adatokat ismerjék. Azzal tisztában voltak, hogy nem eredeti gyógyszergyárból megrendelt eredeti termékeket forgalmazznak, s így nem csak tudniuk kellett (ahogy az elsőfokú bíróság több esetben fogalmazott), de tudták is a termékek hamisított jellegéből, hogy az általuk forgalmazott termékeknek gyakorlatilag bármilyen hatóanyag-tartalma lehet, s ebbe belenyugodtak. Ezzel kapcsolatban nincs jogi jelentősége annak sem, hogy a vásárlók részéről nem érkezett panasz, hiszen a vádlottak nem legális tevékenységet végeztek, a fogyasztók nyilvánvalóan nem érvényesíthettek semmilyen minőségi kifogást feléjük, s ezt ők is tudták. Megjegyzi azt is a másodfokú bíróság, hogy a fogyasztóknak nem hamisított, éppen ezért esetlegesen rossz minőségű gyógyszerként értékesítették a termékeket, amely alapján azok számíthattak arra, hogy a termékek nem a dobozon feltüntetett fajtájú és mennyiségű hatóanyagot tartalmazzák, hanem őket megtévesztve eredeti, csak éppen illegálisan forgalmazott készítményként.

A pénzmosás büntettével kapcsolatban a tényállás helyesbítése körében már hivatkoztak szerint csak azok a pénzügyi tranzakciók voltak figyelembe vehetőek, amelyek esetében az eredetleplező célzat megállapítható volt.

Osztotta az ítéletábra azt az álláspontot, hogy minden olyan utalás eredetleplező célzatúnak tekintendő, ahol a címzett az utalónak „csak” egy másik számlája volt, avagy egy másik elkövető, vagy másik elkövető érdekkörébe tartozó cég, hiszen az eredetleplezés abban az esetben jelenik meg, amikor az egy vagy több pénzforgalmi művelet közbeiktatásával a bűncselekmény és az abból befolyt pénz egymástól eltávolodik. Éppen ezért helyes volt az az álláspont, amely szerint a vásárlóktól érkező pénz másik saját számlára történő utalása is ebbe a körbe vonható, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a pénzmosás büntette vonatkozásában értékelésen kívül hagyta azt, hogy az általa megállapított tényállás szerint a pénzmosással érintett vádlottak több pénzügyi műveletet hajtottak végre, illetve VI. r. vádlott több műveletet tett lehetővé. A vádlottak több alkalommal fejtettek ki tényállásszerű elkövetési magatartást, ekként a pénzmosás büntette folytatólagosan elkövetettnek minősült az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése szerint.

Rámutat az ítéletábra, hogy az irányadó tényállásból megállapíthatóan I. r., II. r. és V. r. vádlottak a pénzügyi tranzakciók végrehajtása során azzal a szándékkal jártak el, hogy a közös bűncselekményből befolyt valamennyi összegre nézve lehetővé tegyék annak oly módon történő felhasználását, hogy az a hatóságok figyelmét elkerülje, így az I., II. és V. r. vádlott eredetleplezési célzata a bűncselekményekkel elért teljes összegre nézve fennállt. Ebből következően azon vádlottak esetében, akiknek tényállásszerű (társ)tettesi magatartása megállapítható a pénzmosás büntette vonatkozásában, nincs jelentősége annak, hogy pontosan milyen összeg vonatkozásában hajtottak végre külön-külön pénzügyi tranzakciót, az egész pénzmosással érintett összegre fennáll a - közös - felelősségük.

VI. r. vádlott esetében az ítéletábra osztotta azt az álláspontot, hogy nem téves utalásról volt szó, a törvényszék által e körben kifejtett érvek logikusak és iratszerűek, hiszen a beszerzett tanúvallomásokból következően VI. r. vádlott volt az a személy, akire több e-mail is hivatkozott a megrendelésekkel összefüggésben, illetőleg ezt alátámasztották a VI. r. vádlottnál tartott házkutatás során lefoglalt holmik is. Így helyesen következtetett a törvényszék arra, hogy az utalások

címzettjeként feltüntetett VI. rendű vádlott neve azonos VI. r. vádlottal, aki részt vett az alaphüncselekmények elkövetésében. Ugyanakkor figyelemmel arra, hogy a már hivatkozottak szerint önmagában az a körülmény, hogy valakinek a számlájára egy más által indított utalásból pénz érkezik, még nem minősül pénzügyi tranzakciónak, ezért VI. r. vádlott nem fejtett ki tényállásszerű elkövetési magatartást a pénzmosás büntettével kapcsolatban. Azonban azáltal, hogy lehetővé tette I. r. vádlottnak, hogy a hüncselekményekből származó bevételeket azok eredetének leplezése végett az ő számlájára utalja, VI. r. vádlott ehhez hüncsegédi magatartást nyújtott.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék által megállapított minősítést csupán a pénzmosás büntette vonatkozásában változtatta meg akként, hogy valamennyi ezzel érintett vádlott esetében a pénzmosást az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése alapján folytatólagosan elkövetettnek minősítette, míg VI. r. vádlott esetében társtettesként elkövetett helyett az 1978. évi IV. törvény 21. § (2) bekezdése alapján hüncsegédként elkövetettnek.

A hüncösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként vette figyelembe valamennyi vádlott esetében a jelentős időmúlást, míg VI. r. vádlott vonatkozásában a hüncsegédként történő elkövetést és azt, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik.

További súlyosító körülményként vette figyelembe a bíróság I. r. vádlott esetében a hüncselekmények elkövetésében betöltött vezető szerepet, míg I. r., II. r., V. r. és VI. r. vádlottak esetében a pénzmosás büntette tekintetében a folytatólagos elkövetést.

A büntetési tételkeret megállapítása során vizsgálándó a hüncszervezetben történő elkövetés. Ezzel kapcsolatban a cselekmény elkövetésekor és az elbíráláskor hatályos büntető törvény azonos szabályozást tartalmaz. Az 1978. évi IV. törvény 137. § 8. pontja szerint hüncszervezet a három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi, vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos hüncselekmények elkövetése. A cselekmény elbírálásakor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontja ugyanígy határozza meg a hüncszervezet fogalmát.

A hüncszervezet fennállásának eldöntéséhez szükséges különbséget tenni az 1978. évi IV. törvény 137. §. 7. pontjában szabályozott hüncszövetség fogalmától, amely akkor létesül, ha két vagy több személy hüncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy hüncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre hüncszervezet.

Sem a hüncszövetség, sem a hüncszervezet törvényi fogalmi elemeit a jogalkalmazónak sem szűkítenie, sem bővítenie nem lehet. Ebből következően nem lehet a hüncszervezet megállapítását olyan további, a törvényben nem szereplő feltételhez kötni, mint amilyen a szereplők közötti alá-fölé rendeltségi viszonyokon alapuló hierarchia, a konspiráció, vagy bármilyen más kritériummal rendelkező, a hüncszövetséghez képest valamilyen magasabb szintű szervezettség, összehangoltság. (E tekintetben a másodfokú bíróság nem osztotta a Szegedi Ítéltábla Bf.I.431/2015/20. számú ítéletében ezzel kapcsolatban kifejtetteket.) A hüncszervezet mint társas hüncelkövetési forma nem a hüncszövetségre épül, és az attól való elhatárolás nem a szervezettség fokán, hanem kizárólag az egyéb törvényi fogalmi elemeken nyugszik.

Ezen jogi szabályozás a 2002. évi április hó 1. napjától hatályos 2001. évi CXXI. törvény 19. § (5) bekezdésével került megállapításra, így csak az ezt megelőző időszakban, azaz 2002. április 1. napját megelőzően elkövetett cselekmények esetében volt szükséges a hüncszervezetben történő elkövetéshez az a fajta konspirációs jelleg és hierarchia, amelyre a védők a fellebbezéseikben

hivatkoztak. A bűnszervezet fogalmának hatályos definíciója csak a szervezett, összehangolt működést írja elő, amely a feladatmegosztásokkal, az elkövetőknek ezen keresztül az egymást erősítő hatásával meg is valósult. Kiemelendő ezzel összefüggésben, hogy a vádlottak által elkövetett cselekmények egy olyan bűnszervezet kereteiben valósultak meg, amelynek a vádlottakon kívüli, az eljárás során fel nem derített külföldi személyek is tagjai voltak, hiszen az irányadó tényállás alapján voltak olyan megrendelők, akik a megrendelt áru mennyisége alapján kétséget kizáró módon továbbértékesítésre rendelték, így ők, valamint azok a személyek, akik a vádlottaknak rendszeresen eljuttatták a vádbeli termékeket, szintén a bűnszervezethez kapcsolódtak. A vádlottak összehangolt, feladatmegosztáson alapuló, egymást erősítő működése a bűnszervezeten belül mindenképpen igazolható.

Nem osztotta az ítélet a védelemnek a bűnszervezet törvényi fogalmi elemét képező hosszabb időre szervezettséggel kapcsolatos aggályait sem, hiszen az irányadó tényállásból megállapíthatóan a vádlottak a régóta tartó bűncselekmény folytatásával nem önként hagytak fel, amelyet igazol az a körülmény is, hogy V. r. vádlott 2011. augusztus 8. napján történő tettenérését követően a vádlottak a tevékenységüket tovább folytatták, és orgalmazói magatartásukkal csak III. r. és IV. r. vádlottak 2012. április 4. napján történt őrizetbe vételekor hagytak fel.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az álláspontot sem, hogy mivel az áru hamis megjelölése és a rossz minőségű termék forgalomba hozatala büntette csupán 2012. január 1. napjától büntetendő 5 évig terjedő szabadságvesztéssel, ezért a pénzmosás büntetével nem érintett III. r. és IV. r. vádlottak esetében a 2012. január 1. napját megelőző időszakban hiányzik a bűnszervezetben történő elkövetés azon törvényi feltétele, hogy 5 évig, vagy annál súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények kerüljenek elkövetésre, az ezt követően a tettenérésig eltelt idő pedig már nem minősül hosszabb időnek.

III. r. és IV. r. vádlottak az illegális készítmények forgalmazásában hosszú távon keresztül vettek részt, jelentős mennyiségre és értékre követték azt el, így mindenképpen számoltak azzal, hogy a forgalmazás mennyiségére és volumenére figyelemmel súlyos bűncselekményt valósítanak meg, s azt nem is akarták abbahagyni. Esetükben is megállapítható, hogy 2012. január 1. napjától kezdődően pedig mindketten 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények elkövetésében is részt vettek, összehangoltan követték el a bűncselekményeket, és a már hivatkozottak szerint ezt a tevékenységet hosszabb távra tervezték. Így velük kapcsolatban is helyes volt a bűnszervezetben történő elkövetés megállapítása.

Figyelemmel arra, hogy a már kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg valamennyi vádlott esetében a bűnszervezetben történő elkövetést, az 1978. évi IV. törvény 2. §-a alapján elvégzett vizsgálat során helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a cselekmény elkövetésekor hatályban volt büntető törvény összességében enyhébb elbírálást tesz lehetővé, mint az elbíráláskor hatályos büntető törvény. Az ezzel kapcsolatos okfejtése csupán annyiban pontosítandó, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. egyébként helyesen hivatkozott rendelkezései szerint az alkalmazandó büntetési tételkeret 2 évtől 24 évig terjedő szabadságvesztés lenne, hiszen a bűnszervezetben elkövetés esetén kiszabott halmazati büntetés nem haladhatja meg az egyes bűncselekményekre irányadó büntetési tételkeretek felső határának együttes összegét, ami tekintettel arra, hogy a pénzmosás büntette 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés, amely mellett 6 rendbeli 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő és 1 rendbeli 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményben bűnös az I., II., V. és VI. r. vádlott, ezért a büntetési tételek felső határának együttes összege a 24 évet meghaladja, s így a bűnszervezetben elkövetésre és a halmazati büntetésre irányadó szabályok alapján a kiszabható büntetés felső határa 24 - és nem 21 - év..

Egyebekben a másodfokú bíróság az alkalmazandó büntető törvénnyel kapcsolatban a törvényszék által kifejtetteket mindenben osztotta.

Tévesen határozta meg az elsőfokú bíróság III. r. és IV. r. vádlott esetében a büntetési tétel középértékét 7,5 évben, hiszen 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a terhükre megállapított súlyosabb bűncselekmény, így az 1978. évi IV. törvény 98. § (1) bekezdésére figyelemmel esetükben a büntetési tételkeret 1 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés, amelynek a középértéke 5 év 6 hónap.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során valamennyi vádlott esetében a büntetési tétel irányadó középértékétől a vádlottak javára tért el.

VI. r. vádlott esetében a bűnsegédként történő elkövetésre is figyelemmel ez az eltérés indokolt és arányos volt, azonban I. r., II. r., III. r., IV. r. és V. r. vádlottak esetében a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés tartama az esetükben irányadó középértéket is figyelembe véve eltúlzottan enyhe, azonban a terhükre bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság ennek csupán a megállapítására szorítkozott.

A törvényszék az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel, az enyhítő körülmények maradéktalan értékelésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a II-VI. r. vádlottak esetében indokolt az eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat alkalmazása.

A törvényszék helyesen jutott arra az álláspontra is, hogy a vagyongyarapodás elvonása szükséges azon vádlottak esetében, ahol a gazdagodás megállapítható, azonban figyelemmel a tényállásban ezzel összefüggésben írt helyesbítésekre, az ítéletábra I. r. vádlott esetében annak mértékét leszállította, míg V. r. vádlott vonatkozásában azt mellőzte.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a vagyoneklobzás intézkedés célja a bűncselekményből származó vagyon elkobzása, amely nem azonos a bűnszervezet idején szerzett vagyon elkobzásával, amelyre az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés b) pontja, (2) bekezdése és (4) bekezdése alapján kerül sor.

Éppen ezért nem osztotta az ítéletábra a III. és IV. r. vádlottak védőjének azon álláspontját, hogy a (helyrajzi szám megjelölése) helyrajzi számon nyilvántartott ingatlan elkobzására törvénysértően került sor. A nyomozati iratok 6435 - 6441. oldalán található tulajdoni lapból megállapíthatóan ezen ingatlan tulajdonjogát 2011. augusztus 11. napjával szerezte meg 1/2-1/2 arányban I. r. vádlott és II. r. vádlott. A szerzés jogcíme vétel volt, majd ezt követően 2012. március 21. napján került sor a tulajdonjog átruházására 1. és 2. sz. egyéb érdekelt részére, amely esetben a tulajdonszerzés jogcíme már ajándékozás volt. A védő által hivatkozott 1995-re visszanyúló tulajdonjog nem ezzel, hanem a szintén a (Település)-en, (közterület megjelölése) soron található, de (helyrajzi szám megjelölése) helyrajzi számon nyilvántartott ingatlannal kapcsolatban állapítható meg (nyom. iratok 6477-6481.), amellyel kapcsolatban vagyoneklobzás alkalmazására - helyesen - nem is került sor.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját is, hogy a vádlottak által készpénzben felvett, igazolható módon valamely vádlotthoz jutott, vagy valamely vádlott mint magánszemély számlájára érkezett összeget attól kell elkobozni, akinél az a tényállás szerint jelentkezett. Erre figyelemmel helyes volt a már hivatkozott korrekcióval az I., II. és VI. r. vádlottal szemben alkalmazott pénzüsszegben kifejezett vagyoneklobzás.

Ahogy arra az ügyész is hivatkozott, tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében az 1978. évi IV. törvényre mint Btk.-ra (hiszen „Btk.” alatt a hatályos büntető törvényt, a

2012. évi C. törvényt kell érteni), és tévesen jelölte meg a közügyektől eltiltás alapját is, amely helyesen az 1978. évi IV. törvény 62. § (1) bekezdése és 63. § (1) bekezdése. Az ehhez kapcsolódó jogi indokolást a másodfokú bíróság kiegészítette azzal hogy annak alkalmazására a vádlottak által elkövetett cselekmények jellegére is figyelemmel indokoltan és megfelelő tartamban került sor.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy valamennyi vádlott esetében a büntetési célok eléréséhez szükséges a pénzbüntetés kiszabása is. Annak mind a napi tétel számai, mind pedig az egy napi tételek összege arányosan került kiszabása valamennyi vádlott vonatkozásában, azonban a törvényszék elmulasztotta a pénzbüntetések összegének meghatározását, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Törvényes volt a feltételes szabadsággal és az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításával kapcsolatos rendelkezés is az azzal érintett vádlottak esetében.

Helyes volt a polgári jogi igényre, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is azzal, hogy a Bjk.I/68/2013. tételszám alatt nyilvántartott 46. sorszám alatti számlák mennyisége a bűnjeljegyzék szerint helyesen 3 lap volt, illetőleg a bűnügyi költség számítása során számítási hiba folytán a II. r. vádlottat külön terhelő és az eljárás során összesen felmerült bűnügyi költség összege pontatlanul került kiszámításra, ezért az ítéletábra ezeket helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a felmentés, hatályon kívül helyezés, eltérő minősítés, enyhítés, és a vagyonelkobzás mellőzése érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalannak ítélte és a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék bár valamennyi vádlott esetében több bűncselekmény miatt szabott ki büntetést, az 1978. évi IV. törvény 12. § (1) bekezdése ellenére elmulasztotta a halmazati büntetésre történő utalást, nem állapította meg a pénzbüntetések végösszegét, s ezért azokat pótolta. Tekintettel arra, hogy II. r. vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött időre vonatkozó adatok körében az őrizet lejáratának éve tévesen került meghatározásra, ezért azt helyesbítette, a bűnjelekkel, illetve a bűnügyi költséggel kapcsolatos elírást és számítási hibát pedig kijavította.

A másodfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) bekezdése alapján rendelkezett I. r. és II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során III. r. és IV. r. vádlottak kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdésére is - rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2016. október 27. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet s.k. . Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.420/2016/37. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 14.B.374/2013/280. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2016. október 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke